

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (sp.)
Sędziowie:	SSO Krzysztof Płudowski SSO Tomasz Wysocki
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 r.

sprawy **M. B.**

syna F. i G. z domu M. (...) r. w Z.z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 9 października 2015 r. sygnatura akt II K 24/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że M. B. uniewinnia od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu, a to występku z art. 233 § 1 kk, zaś kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. B. 3100,25 zł tytułem kosztów udziału obrońcy przed sądami I i II instancji.

Sygn.akt IV Ka 916/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem, na podstawie art. 66§1 i 2 kk umorzono warunkowo postępowanie karne na okres 1 roku wobec M. B. o to, że w dniu 13 listopada 2013r. na rozprawie w Sądzie Okręgowym w Legnicy, składając zeznania w sprawie VI GC 181/13 z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko Syndykowi Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowego i Handlowego (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej i będąc prawidłowo pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, że na początku 2011 roku C. Ł. w obecności A. P.i M. B. przekazał A. P.informację o braku zalegalizowania budowy budynku produkcyjno-magazynowego nr 3 o powierzchni użytkowej 1289,80 m⁽²⁾, podczas gdy w rzeczywistości A.P.powziął wiedzę, że budynek produkcyjno- magazynowy nr 3 o powierzchni użytkowej 1289,80 m⁽²⁾ został wybudowany nielegalnie dopiero w maju 2012 roku od P. C., tj. o występku z art. 233§1kk.

Nadto, w oparciu art. 67§3 kk orzeczono od M. B. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1 000 zł.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca M. B. zarzucając:

- obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 233§1 kk wyrażającą się w błędnym zakwalifikowaniu czynu popełnionego przez M. B., jako przestępstwa z art. 233§1 kk, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion tegoż przestępstwa;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez nie rozpoznanie wątpliwości na korzyść oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na błędnym przyjęciu za wiarygodne zmiennych i mało przekonujących zeznań A. P. w części dotyczącej braku wiedzy świadka o samowoli budowlanej hali produkcyjnej, co stanowiło podstawę orzeczenia o winie oskarżonego i odmówieniu tego waloru wyjaśnieniom oskarżonego, które w połączeniu z jednoznacznymi i konsekwentnymi zeznaniami świadków S. B. i G.S. zasługują na takie miano, co skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd składania fałszywych zeznań przez M. B.;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

a) art. 7 w zw. z art. 2§2 i art. 4 oraz art. 410 i art. 424§1 pkt 1 kpk przez naruszenie zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny dowodów z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przez: jednostronną analizę materiału dowodowego w postaci dania wiary zeznaniom świadka A. P., zmiennym, niekonsekwentnym, a w tej sytuacji mało przekonującym; nielogiczne uzasadnienie swojego stanowiska, niezgodnego przede wszystkim ze wszystkimi dowodami zebranymi w sprawie w zakresie składania przez oskarżonego fałszywych zeznań; odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom świadków S. B. i G. S. oraz wyjaśnieniom oskarżonego; sprzeczne z zasadami logicznego myślenia uzasadnienie poglądu, że kolejne (a nie spontaniczne, złożone zaraz po zdarzeniu) zeznania świadka A. P. są wiarygodne, pomimo że są one nawet sprzeczne z zeznaniami G.S. co do okoliczności sprawy co doprowadziło do wadliwej, całkowicie dowolnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, a tym samym przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, którą powinien kierować się Sąd orzekający oraz do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, mimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takiego stanowiska;

b) art.5§2 kpk poprzez niezastosowanie podstawowej zasady procesu karnego, polegającej na dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny dowodów z naruszeniem wiedzy i doświadczenia życiowego przez jednostronną analizę materiału dowodowego, rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, kiedy jednoznaczne oraz konsekwentne zeznania S. B. i G. S. oraz wyjaśnienia oskarżonego M. B. pozostają w zasadniczej i przekonującej opozycji do mało wiarygodnych i pewnych co do obecności przekazania informacji o samowoli budowlanej zeznań świadka A. P. i A. P. (1), tym bardziej, że większość świadków w tej sprawie jest powiązana biznesowo co umknęło uwadze Sądu I instancji;

- błędów w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia polegającego na bezkrytycznym przyjęciu wyjaśnień świadków będących we wzajemnych powiązaniach biznesowych oraz wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia.

Tym samym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie w razie uznania, iż braki postępowania uniemożliwiają zmianę zaskarżonego orzeczenia o jego uchylenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania a Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Zarzuty zawarte w apelacji w znacznej części zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy jednak zauważyć, że Sąd I instancji praktycznie nie poczynił jakichkolwiek własnych ustaleń z zakresu stanu faktycznego sprawy, a przynajmniej w sposób oczywisty nasuwa się taki wniosek, skoro uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia w tej części, jest praktycznie wierną kopią uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie IV GC 181/13.

Odnosząc się natomiast do samej apelacji trzeba podzielić pogląd skarżącego, iż faktycznie zasada wyrażona w art. 5§2 kpk nakazała uniewinnienie M. B. od zarzutu popełnienia przypisanego mu występkę.

I tak, Sąd Rejonowy wskazuje na szereg dowodów obciążających oskarżonego i uznając je za konsekwentne, spójne, a tym samym wiarygodne.

Jednocześnie tenże Sąd całkowicie dyskwalifikuje tak wyjaśnienia M. B. jak i zeznania świadków, którzy przedstawili relację korzystną dla oskarżonego, przy czym nie uzasadnia w przekonujący sposób dlaczego tak właśnie uczynił.

Tym samym, dokonując obecnie oceny poszczególnych dowodów należy stwierdzić, że:

1. Prawdą jest, iż zeznania A.P.są spójne i konsekwentne. Taki sam walor posiadają jednak wyjaśnienia oskarżonego, który przez cały tok postępowania przygotowawczego, a następnie jurysdykcyjnego twierdził, że w/w świadek już na początku 2011 roku wiedział, że jeden z obiektów firmy, który chciał nabyć, wzniesiony został bez stosownych pozwoleń, a zatem jest to tzw. samowola budowlana.

Zgodzić się przy tym trzeba z Sądem I instancji, iż M. B. miał poważny motyw by składać niekorzystne dla A. P. zeznania jako świadka w sprawie VI GC 181/13 Sądu Okręgowego w Legnicy, jednak takie motywy miał również A. P.. Nie sposób przecież skutecznie zanegować poglądu, że chęć odzyskania miliona złotych uiszczonych tytułem wadium, nie może być powodem do twierdzenia, że o wadzie prawnej dowiedział się dopiero w sytuacji gdy wyczerpały się jego starania o uzyskanie kredytu.

2. Nie można także zlekceważyć faktu, iż firma (...) (która praktycznie zarządzał już A. P.) składając 16.04.2012 r. ofertę zakupu całego majątku upadłego przedsiębiorstwa, wyraziła zgodę na wyłączenie rękojmi nie tylko za wady fizyczne, ale i prawne, zaś następnego dnia dokonała wpłaty wskazanego wcześniej wadium. To zaś pochodziło w całości z majątku prezesa zarządu – A.P..

Powyższe zdaje się wskazywać na posiadanie przez wyżej wymienionego faktycznych informacji co do stanu prawnego firmy, którą chciał nabyć. Wydaje się bowiem, że żaden rozsądny przedsiębiorca (a takim jest niewątpliwie A.P., angażujący się w szereg przedsięwzięć finansowych) nie zdecydowałby się na takie ryzyko, jak to uczynił (według jego słów) nabywca przedsiębiorstwa (...).

3. Podobny pogląd jak wyżej trzeba wyrazić także co do twierdzeń A.P., iż składając ofertę zakupu przedsiębiorstwa nie zapoznał się z istotnymi dokumentami poza samą treścią ogłoszenia. Tak wielka niefrasobliwość wydaje się wręcz niemożliwa.

4. Nie sposób zrozumieć stanowiska Sądu I instancji, iż zeznania G.S.są całkowicie odosobnione, a tym samym niewiarygodne.

W tym kontekście należy stwierdzić, że nawet „odosobnione zeznania” nie mogą stanowić dostatecznej przesłanki dla uznania ich za kłamliwe, a nadto te odosobnionymi nie są. Znajdują bowiem oparcie choćby w wyjaśnieniach oskarżonego, czy też zeznaniach K. C..

W szczególności zauważyć wypada, że G. S. nie tylko, iż potwierdziła fakt poinformowania A.P. przez C. Ł. o samowoli budowlanej, to nadto dodała, że nowy prezes zarządu nigdy nie miał do nikogo pretensji w związku z wadą prawną nowo wybudowanej hali. Nadto jeździł on wielokrotnie z M. B. do urzędu w sprawie legalizacji hali jeszcze przed złożeniem oferty.

Prawdą przy tym jest, że już w trakcie postępowania przed Sądem Okręgowym w Legnicy osoby, od których zależna była właśnie legalizacja samowoli budowlanej zaprzeczyli by takiej natury spotkania miały miejsce (np. ówczesny burmistrz Z. M. O.) jednak nie sposób pominąć, że mieli oni niewątpliwy interes by takie przeczenia czynić.

5. Jak już wskazano wcześniej także syndyk K. C. jednoznacznie stwierdziła, że nie było dla nikogo tajemnicą, to że stan prawny hali jest nieuregulowany.

Oczywistym przy tym jest, że świadek ta miała interes w podaniu takiej wersji zdarzeń, lecz tylko z tego względu nie sposób odmówić jej wiary.

6. Świadkowie oskarżenia, na których powołuje się Sąd I instancji nie są osobami całkowicie bezstronnymi.

Tak więc np. P. C. jak oświadczył w postępowaniu cywilnym jest pracownikiem powodowej spółki.

Z kolei P. M., dawniej pracownik sprzedawanej spółki stał się wiceburmistrzem Z., zaś T. M., dawniej zaufany pracownik oskarżonego, w procesie przed SO w Legnicy oświadczył, że M. B. „nie dopuszczał nikogo do niczego”, zaś w firmie nie mówiło się nic na temat hali.

7. Nie można nie docenić stwierdzenia m.in. syndyka K. C. (także innych świadków), że A.P.wycofał się z zakupu spółki głównie dlatego, że „miał na oku inne hale i byłaby dla niego to nierentowana inwestycja”.

Wiążąc ze sobą podniesione wyżej elementy należy stwierdzić, że zasada wyrażona w art. 5§2 kk nakazała uniewinnienie oskarżonego i dlatego orzeczono jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na zasadzie art. 616 kpk oraz art. 632 pkt 2 kpk.

pd